

(Ματθ. 25, 31-46)

Η ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΑΡΟΥΣΙΑ
ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ ΜΕΛΕΤΙΟΥ
Όμιλία στους Παπαδάτες στις 18/2/2001

Κριτήριο ή αιώνια ζωή

Ίδιαίτερα σήμερα, ή άγία μας Έκκλησία μάς θυμίζει ότι θά έλθει μιά ήμέρα, πού ό Χριστός θά έλθει πάλι, νά δώσει στον καθένα τον μισθό του, ανάλογα μέ τον κόπο του.

Θά έλθει, όχι όπως τήν πρώτη φορά, ταπεινός, αλλά μέ όλη τήν λάμψη τής θεότητας. Καί θά βρεϊ στή γή όχι μόνο καλούς ανθρώπους, έναρέτους, πρόβατα τής ποιμνης του, αλλά και κατσίκια. Καί έρίφια.

Όταν θά καθίσει στό θρόνο του, δεξιά του θά σταθοϋν τά πρόβατά του. Τά άρνιά του. Άριστερά του τά κατσίκια.

Καί ό Κύριος θά πεί στους δικαίους: «Δεϋτε οί εύλογημένοι του Πατρός μου κληρονομήσατε τήν ήτοιμασμένην υμίν Βασιλείαν...»

Γιατί έρχόμαστε στην Έκκλησία;

Γιατί βαπτίζόμαστε;

Γιατί δέν ζοϋμε έλεύθερα και άτακτα αλλά παντρευόμαστε στην Έκκλησία;

Γιατί νηστεϋομε;

Γιατί προσευχόμαστε;

Γιατί άγωνιζόμαστε νά μήν μποϋν κακοί λογισμοί και κακές διαθέσεις στην καρδιά μας;

Γιατί θεωροϋμε καταστροφή τήν κλεψιά, τήν άνηθικότητα και τόσες άλλες άμαρτίες;

Γιατί;

Γιατί ξέρομε ότι αυτά δέν είναι εύάρεστα στό Θεό. Καί ξέρομε ότι εκείνη τήν ήμέρα, θά μάς άμείψει γι' αυτή τήν καλή προσπάθειά μας. Ξέρομε άκόμη ότι αυτή ή ζωή είναι πρόσκαιρη. Λίγης διάρκειας. Θά τελειώσει.

Πόσοι πέρασαν πριν από μάς; Πόσο έζησε ό καθένας; Πενήντα χρόνια; Έκατό; Περισσότερα; Τί ήταν; Μιά σταγόνα. Η έπίγεια ζωή όλων των προγόνων μας κάποια στιγμή τελείωσε.

Τά στραγάλια δέν μπορεί νά έχουν προτεραιότητα

Άλλά ύπάρχει ή αιώνια ζωή, ή όποία είναι μπροστά και μάς περιμένει. Καί μάλιστα εκείνη ή ζωή πού θά άρχίσει από τήν ήμέρα πού ό Κύριος μας, ό Ίησοϋς Χριστός, θά ξανάρθει στον κόσμο, γιά νά άποδώσει στον καθένα ανάλογα μέ τά έργα του.

Πόσα θά είναι εκείνα πού θά άποδώσει; Έκατονταπλάσια; Χιλιαπλάσια;

Έκατομμυριοπλάσια;

Μπορεί νά συγκριθεϊ τό πρόσκαιρο μέ τό αιώνιο;

Μπορεί νά συγκριθεϊ ποτέ, άς ποϋμε ένα παράδειγμα, ένα λουκούμι ή ένα

στραγάλι μέ μιά εύεργεσία πού δίνει νόημα καί κάνει εύτυχισμένη όλη τή ζωή μας;

Ύπάρχει άνθρωπος πιό κουτός στόν κόσμο, γι' αυτή τή ζωή μιλάμε τώρα, πού προτιμά τό στραγάλι καί τό λουκούμι, από τήν σωστή οίκοδόμηση τής ζωής του πάνω στή γή;

Πώς τότε μπορεί νά είναι ποτέ μυαλωμένος ό άνθρωπος, πού προτιμάει τήν επίγεια ζωή, τήν πρόσκαιρη, από τήν αιώνια;

Τό κριτήριο πού χωρίζει τούς ανθρώπους σέ πρόβατα καί σέ κατσίκια, είναι τό τί έχει μέσα τους προτεραιότητα.

Τί είναι τό πιό σπουδαίο γιά τόν καθένα μέσα στήν καρδιά του.

Νά φάει, νά πιει, νά διασκεδάσει; Ή ή ψυχή του καί ό Χριστός;

Τί θεωρεί πιό μεγάλο;

Τόν κόσμο; Τόν έαυτό του; Ή τόν Χριστό;

Τήν σάρκα του ή τόν Χριστό;

Τήν κοιλιά του ή τήν ψυχή του;

Τό πείσμα του ή τό θέλημα τοῦ Θεοῦ;

Αυτά τά πράγματα δέν επιτρέπεται ποτέ νά τά αφήνομε νά είναι συγκεχυμένες καταστάσεις. Νά μήν ξέρω γιατί αγωνίζομαι. Νά μήν ξέρω τί έχω μέσα μου προτεραιότητα. Τί είναι γιά μένα τό μεγαλύτερο.

Καί ξαφνικά νά τό καταλαβαίνω όταν πιά είμαι -τί κρίμα-πουλημένος στό στραβό φρόνημα καί στήν άμαρτία.

Τότε νά τό καταλαβαίνω, ότι κάτι δέν πήγε καλά στή ζωή μου· καί νά προσπαθῶ νά έλευθερωθῶ καί νά μήν μπορῶ.

Τί θά πει σκλαβιά

Μας λέει ή Αγία Γραφή:

Είχε πάει «ό Ισραήλ», δηλαδή τά παιδιά τοῦ μεγάλου πατριάρχη Ιακώβ στήν Αίγυπτο. Τούς πήρε κοντά του ό Ιωσήφ, γιά νά τούς προστατεύσει, νά μήν πεθάνουν από τήν πείνα, πού τότε είχε πέσει στή γή.

Πέρασαν τά χρόνια, ό Ιωσήφ πέθανε. Οί βασιλιάδες τής Αιγύπτου τούς μίσησαν τούς Έβραίους καί τούς καταταλαιπώρησαν σέ σκληρές δουλειές, γιά νά τούς άφανίσουν.

Έκείνοι στενάζαν. Καί ό Θεός έβλεπε, καί άκουγε. Καί έμφανίσθηκε στόν προφήτη Μωυσή καί τοῦ είπε:

-Πήγαινε. Σέ στέλνω έγώ νά έλευθερώσεις αυτό τόν λαό. Νά τούς πεις: Είδα τήν δυστυχία σας. Άκουσα τούς στεναγμούς σας. Κατάλαβα τόν πόνο τής καρδιάς σας. Είμαι κοντά σας. Έσείς δέν μέ βλέπετε, αλλά είμαι κοντά σας. Τά βλέπω, τά άκούω, τά καταλαβαίνω όλα. Έγώ θά σας βγάλω από τήν δουλεία καί θά σας πάρω σέ μιά γή πού θά «ρέει μέλι καί γάλα».

Δουλεία είναι, τό νά πιστεύει ό άνθρωπος, ότι τό πρώτο καί τό κύριο στή ζωή του, είναι ή σάρκα του καί τό «χῶμα». Τά επίγεια. Τό σπίτι, τό αυτοκίνητο, τά πολλά χρήματα.

Γή πού ρέει μέλι καί γάλα, δηλαδή όλο γλύκα, είναι ή πίστη στόν Χριστό καί έλπίδα στήν αιώνια ζωή, στόν Παράδεισο, στή δόξα τήν όποία θά μας δώσει ό

Χριστός όταν έλθει.

Τί σημασία έχει αν κάποιος «δοῦλος τοῦ Θεοῦ» -δέν λείπουν τά παραδείγματα- πού ἔφυγε ἀπό τήν πρόσκαιρη ζωή, κοίταζε ὅσο ἦταν ἐδῶ «νά χορτάσει τή ζωή του» ἀπό ὁποιοδήποτε πλευρά;

Ποιά θά εἶναι ἡ καζάντια του τώρα;

Τί κέρδος θά ἔχει ἀπό ἐκεῖνα τώρα;

Όλα εἶναι σβυσμένα καί τελειωμένα.

Τί εἶναι ἐκεῖνο πού μένει;

Ένα καί μόνο: Τά καλά ἔργα. Ἡ πίστη, ἡ εὐλάβεια, ἡ ἀφοσίωση στό Θεό.

Γι' αὐτό λένε οἱ ἅγιοι Πατέρες μας, οἱ διδάσκαλοι τῆς Ἐκκλησίας, ὅτι ὅταν θά ρθεῖ ἐκείνη ἡ ἡμέρα καί θά βρεθοῦμε κοντά στόν Χριστό θά μᾶς κρίνει μέ τά λόγια:

«Εὖ δοῦλε ἀγαθέ καί πιστέ, σέ λίγα ἤσουνα πιστός. Ἔδωσες στό διψασμένο ἕνα ποτήρι νερό. Στόν πεινασμένο λίγο ψωμί. Τόν ἄρρωστο πῆγες νά τόν δεῖς μέ καλωσύνη. Ἐπειδή εἶναι ἐντολή τοῦ Θεοῦ ἡ καλωσύνη. Καί φρόντιζες νά ἔχεις μέσα σου τό θέλημα τοῦ Χριστοῦ τό ἅγιο σέ προτεραιότητα. Ἔλα νά ἀπολαύσεις ἐκεῖνα πού σοῦ ἐτοίμασα».

Όχι ἐκπτώσεις γιά τήν ψυχή μας

Ἀκούοντας αὐτά τά λόγια, νά ἐκτιμᾶει δηλαδή ὁ Χριστός σέ μᾶς τό ποτήρι τό νερό, τήν μπουκιά τό ψωμί, τό γλυκό χαμόγελο πού παίρνομε σάν ὄπλο, σάν σύντροφο καί σάν συνοδό μας ὅταν πᾶμε νά δοῦμε τόν ἄρρωστο καί κακοπαθημένο καί πικραμένο, γιά νά τόν βοηθήσομε καί νά τόν παρηγορήσομε...

...βλέποντας λοιπόν τότε πῶς θά βραβεύει ὁ Χριστός, δέν θά ἐλεεινολογοῦμε τόν ἑαυτό μας, γιά τό ὅτι δέν κάναμε χίλιες φορές περισσότερα καλά ἔργα γιά τό θέλημα τοῦ Κυρίου; Γιά τήν δόξα τοῦ Χριστοῦ καί γιά τήν ψυχή μας; Λέει ἡ Ἁγία Γραφή, ὅτι ὁ πῖο ἅγιος ἄνθρωπος πού εἶχε μόνιμα στήν καρδιά του τό θέλημα τοῦ Θεοῦ καί δέν ἐννοοῦσε νά κάνει ἀπό αὐτό τό θέλημα οὔτε ροῦπι παραπέρα, ἦταν ὁ μέγας πατριάρχης Ἀβραάμ.

Καί διδάσκει ὁ ἅγιος Βασίλειος:

Όταν θά ἔλθει ἡ ἡμέρα ἐκείνη, πού θά σταθοῦμε δεξιά καί ἀριστερά τοῦ Χριστοῦ, θά τρομάξομε πού θά δοῦμε ἀκόμη καί τόν Πατριάρχη Ἀβραάμ νά κλαίει.

Γιατί νά κλαίει ὁ Ἀβραάμ; Γιατί δέν φρόντισε νά κάνει περισσότερα καλά ἔργα πρὸς χάριν καί πρὸς δόξαν τοῦ Χριστοῦ καί γιά τήν ψυχή του...

Τότε θά καταλάβομε τήν σημασία ἔχει ἡ πίστη, ἡ ἐλπίδα στόν Χριστό, ἡ ἀγάπη, ἡ νηστεία εἰς δόξαν Χριστοῦ. Τετάρτη καί Παρασκευή καί τήν Σαρακοστή, πού μετά ἀπό λίγο θά ἀρχίσει.

Ἡ ἐξομολόγηση τῶν ἁμαρτιῶν μας, γιά νά τίς πετάξομε ἀπό πάνω μας.

Ἡ Θεία Κοινωνία.

Τό ἅγιο Βάπτισμα καί ὅλα τά καλά μας ἔργα.

Τότε θά φανεῖ τί εἶναι τό μεγαλεῖο τῆς πίστεως καί τί εἶναι ἡ ἀθλιότης τοῦ ἐγκόσμιου φρονήματος.

Αυτά μᾶς λέγει ἡ σημερινή Κυριακή καί τό Εὐαγγέλιο πού ἀκούσαμε.

Ἀναφέρει ἕνα τροπάριο:

«Προκαθάρωμεν ἑαυτούς ἀδελφοί».

Ἄς καθάρισομε τώρα πού εἶναι καιρός τούς ἑαυτούς μας ἀδελφοί μέ ἐλεημοσύνες, μέ καλωσύνη καί μέ τήν βασίλισσα τῶν ἀρετῶν πού εἶναι ἡ νηστεία καί ἡ ἐγκράτεια. Γιατί;

Γιατί ἡ νηστεία καί ἡ ἐγκράτεια μᾶς διδάσκουν, μᾶς κάνουν νά τό καταλαβαίνομε καί νά τό συναισθανόμαστε, ὅτι ἡ ψυχή ἔχει προτεραιότητα ἀπό τό σῶμα καί ἡ αἰώνια Βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἀπό τήν πρόσκαιρη ζωή.

Γι' αὐτό, καί ὄχι ἀπό ἰδιοτροπία, οἱ ἅγιοι Πατέρες ὄρισαν νά νηστεύομε Τετάρτη καί Παρασκευή καί νά κάνομε πολύ περισσότερη ἐγκράτεια καί περισσότερες προσευχές κατά τήν μεγάλη Σαρακοστή. Γιά νά ἐτοιμαστοῦμε γιά τήν Ἀνάσταση.

Πῶς τελειώνει τό «Πιστεύω»;

«Προσδοκῶ ἀνάστασιν νεκρῶν καί ζωῆν τοῦ μέλλοντος αἰῶνος».

Ὁ μέλλον αἰώνας ἀρχίζει μέ τήν παρουσία τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ. Τότε θά ἀναστηθοῦμε.

Θά πάρομε πάλι τοῦτο τό σῶμα, μέ τό ὁποῖο πάνω στή γῆ ἀγωνιστήκαμε γιά τό καλό.

Καί θά δοξαστεῖ αὐτό τό σῶμα, μαζί μέ τήν ψυχή, στήν αἰώνια Βασιλεία τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ἄς ἀκούσομε τό μήνυμα πού μᾶς ἔδωσε σήμερα τό ἅγιο Εὐαγγέλιο. Καί ἄς προσπαθήσομε τό μήνυμά αὐτό, «ὅτι ὁ Θεός εἶναι πρώτη προτεραιότητα», νά τό βάλομε βαθειά μέσα στήν ψυχή μας.

Καί μετά;

Ἀμέσως μετά, προτεραιότητα γιά μᾶς εἶναι ἡ ζωή κοντά του. Καί ὄχι ἡ ἐπίγεια ζωή. Ἀμήν.-